

Bibliaóra 2020. május 8.

Fohász: *Maradjon velünk, Uram, szereteted, mert mi is benned reménykedünk! Ámen*

Kezdő ének: 470. dicséret - Úr Jézus, nézz le rám... (*Benjamin Britten: Nőé bárkája c. egyfelvonásos operájának záró kórusa, 1958*)

Kezdő imádság:

Úr Jézus, köszönjük, hogy ránk tekintesz ha gond és bú látogat, ha kísértés támad és szorongat bánat, ha nő a félelem, ár zúg és ellenség szorít - Te velünk vagy. És szabad hinnünk, hogy egyszer elvonul az ár, mert mindig elmúlik a vihar. S hogy az ítélet viharában számunkra a Te áldozatod által van megtartatás. Köszönjük, hogy Igéd derűjével, éltető, mozdító erejével akarsz most is megajándékozni. Köszönjük, hogy reménységben lehetünk a holnap felől.

Megvalljuk borulátásunkat, bizony, sokszor kongatjuk a vészharangot, úgy viselkedünk, mintha nem lenne élő Urunk. Bocsásd meg mindazt, amit szóval, magatartással vagy gondolatban vétettünk Ellened, egymás ellen. Hadd tudjunk Neked tetszően élni, valóban Veled járni!

Kérünk, most Igéd tanulmányozása során is közöld velünk kegyelmedet. Add látnunk és elfogadnunk a szabadítást, amit kínálsz nekünk, és ismerjük fel, hogy szükségünk van rá, mert nincs más út, csak Te vagy az út a számunkra. Köszönjük ezt Neked. *Ámen*

Ószövetségi rész: 1Mózes 8. rész - Az özönvíz vége

1 Isten azonban nem feledkezett meg Nóéről, sem azokról a vadállatokról és jószágokról, amelyek vele voltak a bárkában. Szelet bocsátott Isten a földre, és a víz apadni kezdett. 2 Bezárultak a mélység forrásai és az ég csatornái; nem esett több eső az égből. 3 Azután a víz egyre jobban visszahúzódott a földről, és százötven nap múlva leapadt a víz. 4 A bárka pedig a hetedik hónap tizenhetedik napján megfeneklett az Ararát hegységben. 5 A víz állandóan fogyott a tizedik hónapig. A tizedik hónap első napján láthatókká váltak a hegyek csúcsai. 6 Negyven nap múlva kinyitotta Nőé a bárka ablakát, amelyet csinált, 7 és kiengedett egy hollót. Az újra meg újra kirepült és visszatért, amíg föl nem száradt a víz a földről. 8 Kiengedett egy galambot is, hogy lássa: vajon leapadt-e a víz a föld színéről. 9 De a galamb nem tudott leszállni, ezért visszatért hozzá a bárkába. Víz borította ugyanis az egész földet. Ő pedig kinyújtotta a kezét, megfogta, és bevette magához a bárkába. 10 Várakozott még újabb hét napig, és ismét kiengedte a galambot a bárkából. 11 Estére megjött hozzá a galamb, és íme, már egy leszakított olajág volt a csőrében. Ebből tudta meg Nőé, hogy leapadt a víz a földről. 12 Várakozott még újabb hét napig, és kiengedte a galambot, de az már nem tért vissza hozzá. 13 A hatszázegyedik esztendőben az első hónap első napjára fölszáradt a víz a földről. Ekkor Nőé eltávolította a bárka fedelét, és látta, hogy már fölszáradt a föld. 14 A második hónap huszonhetedik napjára felszikkadt a föld. 15 Ekkor így szólt Isten Nőéhez: 16 Jöjj ki a bárkából feleségeddel, fiaiddal és fiaid feleségeivel együtt! 17 Mindenféle élőlényt, amely csak veled van: madarat, szárazföldi állatot és minden földi csúszómászót hozz ki magaddal, hadd nyüzsögjenek a földön, szaporodjanak és sokasodjanak a földön! 18 Kijött tehát Nőé fiaival, feleségével és fiainak feleségeivel együtt. 19 Minden élőlény, minden csúszómászó, minden madár, minden, ami mozog a földön, csoportonként kijött a bárkából. 20 Azután oltárt épített Nőé az Úrnak, majd vett minden tiszta szárazföldi állatból és minden

tiszta madárból, és égőáldozatot mutatott be az oltáron. [21](#) Amikor az Úr megérezte a kedves illatot, ezt mondta magában az Úr: Nem átkozom meg többé a földet az ember miatt, bár gonosz az ember szívének szándéka ifjúságától fogva, és nem irtok ki többé minden élő, ahogyan most cselekedtem. [22](#) Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka.

Kedves Testvéreim!

Isten nem kímélte meg az ősi világot, hanem csak Nóét, az igazság hirdetőjét őrizte meg nyolcadmagával, amikor özönvízzel borította el az istentelenek világát. (2Pt 2,5) Isten ítéletet tartott a világ felett, de Nóé, aki az Istennel járt (1M6,9), kegyelmet talált az Úr előtt (1M 6,8). Komolyan vette az Isten kijelentését és Istent félve és tisztelve készítette el a bárkát a maga és háza népe megmentésére. E hite által ítélte el a világot, és a hitből való igazság örökösévé lett. (Zsid 11,7). És ez nem úgy történt, hogy Isten őt minden szépen áttemelte, hanem, hogy maga is átélte sok mindent. Először is ott volt a bárkaépítés hosszú ideje: a lehetetlennek tűnő özönvízről való bizonyágtétel - az igazság hirdetése az Úrban való kételkedés nélkül. Istenbe vetett bizalmának, türelmének komoly próbatétele volt a bárkába költözés - hiszen csak egy héttel utána kezdett esni az eső -, valamint az elszabadult pusztító elemek, és a hosszú karantén, az özönvíz csaknem egy éves tartama a bárkában.

1-2. vers

A történetbe ma ott kapcsolódunk be, hogy bár negyven napig esett az eső, és százötven napra a víz lett mindenütt az úr, ***Isten azonban nem feledkezett meg Nóéről.*** Hatalmas üzenet ez: ***nem feledkezem meg rólad!*** (Ézs 44,21) Nóéről sem, noha nagyon úgy tűnhetett, hogy ennek már sosem lesz vége. A bárka volt a szabadulás eszköze, de Isten a szabadító. Ő nem feledkezik meg az övéiről. Hisszük-e ezt, tudjuk-e ezt, élünk-e ennek reménységében? Még ha annyi idő is eltelt már, és látszólag még mindig nem történt semmi, még ha annyira kilátástalan is a helyzetem - Ő nem feledkezik el rólam. Még az anya is elfeledkezhet gyermekéről... De Ő azt mondja: én akkor sem feledkezem meg rólad! (Ézs 49,15) Jó ebben megerősödni. És tanuljuk meg ma ehhez, hogy Ő tudja pontosan, mikor kell cselekedni. Ő mindent jól időzít, nem siet, de nem is késik el. Amikor árad a víz, és mindent ellepett, amikor a víz az úr - akkor lép Isten, mert Ő az Úr. És elkezdődik a dolgok jobbra fordulása. Szelet bocsát az Úr a földre - de ez nem pusztító, hanem életre segítő szél, amely nyomán apad a víz, a vizek lassan a helyükre térnek, a pusztító elemek visszaszorulnak, és valami új kezdődhet el.

3-14. vers

Sokszor úgy szeretnénk, hogy egyik pillanatról a másikra megoldódjon minden. De nem így történik itt sem. Amennyi ideig tartott az özönvíz eluralkodása, annyi idő kell a vizek visszahúzódásához is. Az, hogy Isten megemlékezik Nóéről, nem biztos, hogy azonnal látványos változást eredményez. De a fontos az, hogy ***Ő cselekszik.*** Az Úr csodásan működik, de útja rejtve van... Ott a bárkában ebből jó darabig nem sokat lehet észrevenni. Százötven napon át apad a víz, miközben egyszer csak a bárka megfeneklik, nyugalmi állapotba kerül. Megnyugodott az Úr ítélő haragja. Na,

ez már érzékelhető. Sokszor csak ezt a zökkenést vesszük észre mi is, az odáig vezető utat pedig, azt, hogy Isten már sokkal korábban „akcióba” lépett, nem látjuk. De még nincs vége. További idő telik el **várakozással**, míg a víz majd teljesen elapad. Közben láthatóvá válnak a hegyek... Negyven nap elteltével nyitja ki Nóé az ablakot. A kiengedett holló, majd a galamb is visszatér hozzá, nincs hova leszállniuk, még víz borít mindent. Újabb **várakozás** következik - egy hét után a galamb már csőrében egy olajággal tér vissza (ez a „békegalamb” eredete), az új élet reménységét hozva.

Az első **tárgyi bizonyítéka** ez annak, hogy az özönvíznek lassan vége. S még inkább bizonyítéka Isten kegyelmének, megbékélésének az emberrel. Egy zöldellő olajág, amely valóban békét, békességet hirdet. Isten meglátogatta a földet és megáldotta. És még mindig **várakozni** kell. **Újabb hét nap** után a galamb nem tér vissza. Ok ez a bánatra? Nem, ez az igazi öröm! Arról szól, hogy **van élet a bárkán kívül!** A bárka csak ideiglenes otthon volt, a megmenekülés eszköze (mint Jónásnak a hal). De élni a megújított földön kell az összes teremtménynek, az embert is beszámítva. Azonban neki még **várnia** kell. Az első hónap első napjától, amikor felnyitotta a bárka fedelét és kinézhetett, a második hónap huszonhetedik napjáig is még milyen hosszú időt kell tölteni ebben a **karanténban!** ... Végül megszáradt a föld. Eljött az a nap is, amikor kiléphetek a bárkából. Mikor? Amikor Isten mondja.

15-19. vers

Isten szavára vonultak be a bárkába, és az Ő szavára jönnek is ki belőle. „Jöjj ki a bárkából...” Nagy dolog **tudni kívánni** ezt a hívó szót. Ez felhatalmazás is egyben az új életre. A bárkára már nincs szükség, itt van a megújult föld. Jöjj ki, és élj rajta. A feladat, megbízatás ugyanaz, mint a teremtéskor volt: hadd nyüzsögjenek, szaporodjanak és sokasodjanak a földön a megmentett élőlények. És majd az ember is parancsba kapja ezt... Isten megújítja a teremtési rendet.

Noé kilép a bárkából. Mit lát, milyen nyomait a régi életnek, a szörnyű pusztításnak? Nem a régit siratja, hanem az elkészített újért, a kegyelemért ad hálát. Azért, hogy az ítéletben volt megtartatás, van jövő, új kezdet. Nóé első dolga, miután lába a földet érinti, hogy áldozatot mutasson be az Úrnak. Nem házat kezd építeni, hanem oltárt épít és **égőáldozatot** mutat be rajta. Noé az Istennel járt azelőtt is, most is.

20-22. vers

Áldozatában az Istent magasztaló, előtte megalázkodó ember teljes odaadása fejeződik ki, benne az ember egyedül Isten felé fordul. Milyen jó arról olvasni, hogy kedves az áldozata az Úr előtt: elfogadja a hálát, hódolatot. *Amikor az Úr megérezte a kedves illatot, ezt mondta magában az Úr: Nem átkozom meg többé a földet az ember miatt, bár gonosz az ember szívének szándéka ifjúságától fogva, és nem irtok ki többé minden élő, ahogyan most cselekedtem.* Isten jól tudja, milyen az ember, mégis új lehetőséget kínál neki, mégis mellé áll. Az ember szívében ugyanaz maradt - megátalkodottan bűnös, kegyelemre szoruló - s bár ilyen, az Úr mégis kész őt továbbra is szeretni, hordozni és nem ítélet alá vonni.

És itt találjuk az **ígéretet** a Szentírásban arra nézve, hogy nem lesz többé özönvíz a földön lakók elpusztítására. Sőt, hogy az élet teremtés szerinti rendje is megmarad: *Amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka.* Nem kell pánikba esni, mindenfélét képzelődni, Isten részéről nem fenyeget ilyen veszély. Sőt, **Ő**, aki *nem akarja a bűnös halálát, hanem hogy megtérjen és éljen* (Ez 18,23), ennek érdekében a legtöbbet adta nekünk azzal, hogy az Úr Jézus Krisztust elküldte közénk. Benne új szövetséget adott nekünk. **Ő** vállalta magára a mi pusztító ítéletünket, **Ő** mentett meg az ítélettől.

A bárka képmása a keresztség, amely nem a test szennyének lemosása, hanem könnyörgés az Istenhez jó lelkiismeretért (1Pt 3,20-22). Ahogyan a bárkán kívül nem volt lehetőség az életben maradásra és új életre, úgy nincs lehetőség Krisztuson kívül a megtartásra, üdvösségre. Ahogyan Isten türelmesen várakozott a Nóé napjaiban a bárka készítésekor, úgy tart még kegyelmének, türelmének ideje - de **nincs más** menekülő út az életre, egyedül az Úr Jézus Krisztus az út, *akiben van megoáltásunk és bűneink bocsánata* (Kol 1,14).

Újszövetségi rész: Máté ev. 4,1-11 - Jézus megkísértése

1 Akkor elvitte Jézust a Lélek a pusztába, hogy megkísértse az ördög. **2** Miután negyven nap és negyven éjjel böjtölt, végül megéhezett. **3** Ekkor odament hozzá a kísértő, és ezt mondta: Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek változzanak kenyérré! **4** **Ő** így válaszolt: Meg van írva: „Nemcsak kenyérral él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik.” **5** Ezután magával vitte őt az ördög a szent városba, a templom párkányára állította, **6** és így szólt hozzá: Ha Isten Fia vagy, vedd le magadat, mert meg van írva: „Angyalainak parancsot ad, és kézen fogva vezetnek téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.” **7** Jézus ezt mondta neki: Viszont meg van írva: „Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet!” **8** Majd magával vitte az ördög egy igen magas hegyre, megmutatta neki a világ minden országát és azok dicsőségét, **9** és ezt mondta neki: Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem. **10** Ekkor így szólt hozzá Jézus: Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: „Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!” **11** Ekkor elhagyta őt az ördög, és íme, angyalok mentek oda, és szolgáltak neki.

Kedves Testvéreim!

A történet leírásában vannak kisebb eltérések az egyes evangélistáknál. Viszont abban egységesek, hogy mindez az Úr Jézus megkeresztelését követően történt, miután elhangzott: *Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.* Ennek a gyönyörködésnek az okát, az Atyának való engedelmességet kezdte ki a sátán a maga támadásával. A Lélek vitte el Jézust a pusztába, nem tévedésből vagy engedetlenségből tartózkodott ott. A puszta mindig olyan hely, ahol Isten tudja az ember szívét, hitét formálni, valamire felkészíteni (elég csak Mózesre gondolnunk). És ezt az időt az Ige szerint böjtöléssel töltötte. Vagyis megvonva magától mindent, kereste az Atya közelségét, a Vele való közösséget.

A nagy lelki megtapasztalás (a keresztségkor elhangzott atyai szó) és a Vele való közösség azonban támadásnak van kitéve. Ahol az ember Isten közelségét keresi, ott

az ördög próbálkozik ezt megghiúsítani. Lesben áll, ott van, hogy amikor alkalma nyílik, támadhasson. (Magunk is tapasztaljuk, ha Igére, imádságra akarunk összpontosítani, hogyan igyekeznek elvonni a figyelmünket...) Jézus - végül megéhezett. Amikor fizikailag elgyengül, kísérhetőbb - hiszen Jézus valóságosan embert volt -, akkor lép oda a sátán maga kínálatával, hogy eltántorítsa Őt. Ugyanis látnunk kell, hogy ez a kísértő **célja: letéríteni** Jézust az alázat és engedelmesség útjáról, amelynek végső célja a kereszts.

Kedves Testvéreim, ez egy nagyon fontos történet a Bibliában, hiszen intő példa a számunkra, hogy 1.) mi se higgyük naivan, hogy nem vagyunk érdekesek a kísértő számára. Minden hívő ember ki van téve a támadásának, mert le akar minket is téríteni arról az útról, amit hitben felismertünk, és amelyen az Úrral járunk (mint ahogyan Nőé az Istennel járt). 2.) De azért is nagyon fontos ez a történet számunkra, mert a sátán módszerei mellett Jézus példáját is élénk tárja: *Ő hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, de nem vétkezett* (Zsid 4,15). 3.) És ez a történet ugyanakkor bátorít is, hogy kísértéseinkben van Kihez fordulnunk: *Mivel maga is kísértést szenvedett, segíteni tud azokon, akik kísértésbe esnek* (Zsid 2,18). Ugyanis az Úr Jézussal szemben a kísértő kudarcot vallott.

Ha Isten Fia vagy - szólítja meg, mintegy arra ösztönözve, hogy bizonyítsa, valóban az, illetve éljen azzal az Atya által rá ruházott hatalommal, és segítsen magán. Jézus pedig ezt elhárítja. Nem tesz öncélú csodát, nem a maga hasznát keresi. Bár messiási jel kenyeret adni a tömegnek (látjuk majd az 5000 megvendéglésénél), de Ő nem magát táplálja. Jézus az Írást idézi: *Nemcsak kenyérrel él az ember, hanem minden igével, amely Isten szájából származik* (5M 8,3). Bizony, érdemes lenne erre többet gondolnunk, mert sokszor a lelkiek kárára történik a kenyér vagy kalács biztosítása. A lelkünkkel törődünk-e annyit, mint a testi szükségünkkel? Jézus válaszában gondolhatunk arra is, amit Jákób kútjánál mond tanítványainak: *Nekem van mit ennem, amiről ti nem tudtok.* (Jn 4,32). Ahogyan igaz: *Hiába keltek korán, és feküsztek későn: fáradsággal szerzett kenyeret esztek. De akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget* (Zsolt 127,2)

Ha Isten Fia vagy - próbálkozik a sátán ismét, most már az Írásra hivatkozva, a templom párkányáról leugrasztani Jézust. Igen, a kísértő ismeri a Bibliát, tud is rá utalni, hivatkozni - s bizony, micsoda nagy kísértés Isten szavaként venni azt, amit nem Ő idéz, csak mert jólesik hallani... életre szóló rossz lépések, döntések lehetnek belőle. Vigyázzunk! Nem mindenki szájából lesz Igévé a bibliai idézet! Öncélú csoda megtételére akarja rávenni, amellyel messiási voltát bizonyíthatná. Ezt az álmessiások szokták tenni. (Ősi hiedelem szerint a templom párkányzatáról hirdeti meg a Messiás Izraelnek a szabadítást.) Jézus nem is pontosítja az említett idézetet (Zs 91,11-12), de annak megfelelő igével válaszol: *Ne kísértsd az Urat, a te Istenedet* (5M 6,16) Istent próbára tenni, azaz Benne kételkedni, Tőle a bizalmat megvonni, bűn. Hányszor használjuk az *istenkísértés* kifejezést.. Fel tudjuk mérni, mit jelent?

Megint magával viszi Őt az ördög, a még szédítőbb magasságba - a földi hatalom és dicsőség kísértésébe: *Mindezt neked adom, ha leborulva imádsz engem.* Olyan

egyszerű, csak le kell borulni, ennyi az egész - és minden a tiéd. Mekkora kísértés, hányan megtették! Térdet hajtani - és megkapom. De mit? Mindent el lehet veszíteni, azt is, amim van, azt is, amim nincs. Mert a leborulás megadást, hódolatot, teljes engedelmisséget jelent, az imádat pedig Istennek járó tiszteletben részesítést. Istent felcserélni valamire, ami nem isten. Jézus pedig, akinek adatott minden hatalom mennyen és földön (Mt 28,18), teljes függőségben van az Atyával, határozottan mondja: *Távozz tőlem, Sátán, mert meg van írva: „Az Urat, a te Istenedet imádd, és csak neki szolgálj!”* (5M 6,13) Ezzel kimondja, hogy az Ő útja a keresztre visz. Élete példa nekünk is: *Az az indulat legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban is megvolt: aki Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és emberként élt; megalázta magát, és engedelmes volt mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.* (Fil 2,5-8)

Az ördög elmegy, teret kapnak Isten angyalai, akik (eddig váraoztak, de most) odamennek és szolgálnak neki. Milyen nagyszerű látni, hogy Isten szeretetének ez a megnyilvánulása arról szól, hogy Jézusnak az Atyával való kapcsolata **szüntelen**. Az Atya ott van, gyönyörködik abban is, ahogyan Jézus a küldetésében és engedelmisségében megerősödik. Mi pedig köszönjük meg, hogy ezt értünk vállalta, hogy nekünk bűnbocsánatot, megváltást, szabadulást és üdvösséget szerezzen. **Ámen**

Záró imádság:

Mennyei Atyánk, szégyelljük magunkat, hogy Noéval ellentétben, a karanténban milyen nehezen, türelmetlenül vártunk és várunk a jelre, hogy vége... És bárcsak eredményezne bennünk ez az időszak megújulást, hogy ne ott folytassuk ahol félbehagytuk! Köszönjük, hogy bár ítélő Isten vagy, de hűséged végtelen. Hogy a vihar után újra kisüt a nap, megjelenik a szövetségedre emlékeztető szivárvány. S elmondhatjuk az ének szavaival: *A harcaimban az ad erőt nékem, ha az Ige fény újra rám ragyog.* Köszönjük, hogy ragyog, hogy szólsz, hogy vezetsz. Áldunk az Úr Jézus példájáért, s így kérünk, légy segítségünkre a kísértővel szemben. Tarts szorosan magad mellett, hogy Tőled el ne tántorodjunk, ne csábítson semmi múltó földi jó, hanem válasszunk Téged, akinek oltalmában lenni a legnagyobb biztonság.

Köszönjük, hogy vasárnap újra találkozásunk lehet a templomban Veled és egymással a gyülekezet közösségében. Áldd meg számunkra ezt a közösséget, akkor is, ha nem úgy lesznek a dolgok, mint azelőtt, hiszen Igéd változatlan és örök. Őrizd meg szívünket, hogy Tiéd legyen. Maradj velünk, szeretteinkkel, gyülekezetünkkel, és tarts meg szeretetedért. Kérünk, hallgasd meg imádságunkat. **Ámen**

Mi Atyánk...

Áldás: A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme legyen mindnyájunkkal. **Ámen**

Záró ének: 91. zsoltár - Aki a felséges Úrnak lakozik oltalmában...